

ТАТКО

ЯНИЦА МАРИНОВА

2021 г.

Тези редове посвещавам на татко.

Имах щастието да притежавам прекрасен баща!

Облякох в думи мислите и чувствата и ги събрах тук..., за да ги има! За да
останат....

Невидима е нишката на връзката баща - дъщеря!

Силна е тя! И трябва да пребъде!

Когато разбрах диагнозата на татко изпитах слабост..страх...болка.

Започнах да чета, да се ровя, да търся....

Когато се събудих си казах, че нямам друг избор - освен да се Боря...

Татко се Бори... Много! Беше толкова силен до последно!

Имаше един смислен и стойностен живот!

Даде ми прекрасен пример.

Той беше палитра от емоции, прикрити от мъжката сила!

Обичта и тъгата, щастието и болката си имат своята граматика!

Те са като вълната! Идват, разбиват се, утихват и пак приивдат....

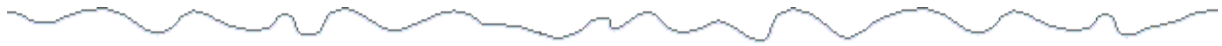
Мълчанието е зле преглътната стафида...

Дъвчеш, дъвчеш..с последни дихания се бориш с виковете на деня...

изтупваш суетата, последен дъх..

между две вселени....

Мълчание завинаги....

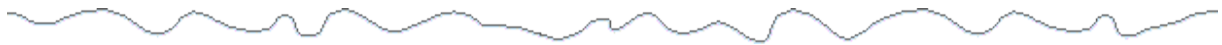
Световъртежът е гръмотевична буря

на тялото с небето.

Бие небесен барабан...

От тази електрическа искра

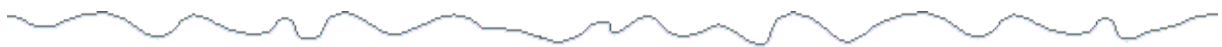
се ражда новия пулс на тялото.

Войникът в теб се ражда след диагнозата..

Завит в постелята се раждаш за нов удар....

Нова среща, ново запознанство...с теб САМИЯ..

Тревата очаква дъжда.

Дъждовните капки са прегръдката

на небето със Земята.

От тази прегръдка се ражда **Живот**.

Дните на болката са пръснати рецепти в пространството...

неспирна гонитба на букви и състояния...

Орехът се ражда така както се ражда мъжката сила.

Черупката е новия страж,

който брани връхлитащите похитители на тялото.

Всяка семка е инжектирана

с нова диагностика....

Всяко зрънце има памет -

спомена за битката.

В мен тече живителна сила...

Костите ми са откъснати стебла на целина..спряла да поема вода....

Кръвоносните ми съдове са подпушени с очаквания

сблъскали се с реалността

и разбили се в бетонена стена..

Диагнозата ме хвана за гърлото и ме приклеци до ъгъла...

Извиках детето в мен...да бяга...да се гони с дните...

и да пребъде детската сила....

След последния ни разговор остана бяла стена...

тя все си е същата – бяла и празна,

а аз съм старата и новата свикваща с липсата....

Изстисках всички лимони,

събрах всички медове,

всички лечебни сили призовах, ала остана само празнота....една тежка самота....спряла
да се протегне в нощта...

Дните след диагнозата са като обелена семка слънчоглед , която търси своята точка на
покой.

И докато се гони между чаршафите и калъфките на болничните отделения в мен
изкрещя Ужаса....

- Ставам, ще си вървя..не мога така...

Успокоителните са инжектирани дози надежда...

притихнала реалност...прехапани устни..

Сатурацията е гонитба на числа, на параметри..

а психомоториката е отклик на скритото и разпределено по вътрешните чекмеджета на
мисълта...

.....

Невидима е нишата на нашия житейски път...

често изстискан като лимон,

друг път сладък като ягода...

.....

Бурите в мен крещяха на лекарствата и системите...

В малкия ми мозък растеше неподозиран за мен свят...

свят, който или ще се отдели от мен, или ще разруши всички механизми на смазаната
машина Човек!

.....

Чувствам се като препечена филия, задръстена между стените на болничното
отделение...

Попаднах нелепо и месеци наред няма излизане от менгемето...

препичам търпението, силата...

.....

Бащите на момичетата плачат щом проговорят за първи път те...

Шепнешком в мрака доближават рамо до заспалото детско челце..,

пъхнало се под раклата писъмце..

Бащите на момичетата плачат щом четат техните редове...

Бащите на момичетата преобличат роли,

сменят фасади, гримаси и одеяла

и вечно си остават чакащи ги зад ъгъла...

От кашон – акордеон, от тишина – лъч светлина...обличат се дните в нова чистота,

редуват се сезоните на връзката баща - дъщеря.

От вихъра на бури, слънце и чудеса

в тях се раждат и рицари и прошляци и същества..Бащите на момичетата плачат щом
изпращат ги от дома.

Тихо пристъпват...мислите на деня...

зад ъгъла сянка на спомена...

Мозъчните ми центрове са пътека....

Болестта искаше да сключи сделка с тялото ми.

Най-ценния скалп е душата, чух гласа и..., но къде отекна?

Болестта ми предлагаше договор със себе си.

Тя поръчител, аз – получател..

дали ще пожелае да пишем анекси?

Един път за никъде...

Заклещват ме ризите на пътеката..

но аз не я помня...не съм я търсил така...?

За къде се разбърза **Душа..?**

В затворените очи на татко текат реки

прииждат в тях тихи и спокойни води...

няма я тинята...изчезна ангеографията!

Моето тяло е папка от документи...

пръснати букви на болката, водопад от кабинети...

световъртеж да те хване....

Все се премятат, все се гонят тия думи...

И искат да изсмучат липсите.. наслоени в тези резервоари...,

накрая остана само една – Липсата на ДУША!

Четиридесет гарвана грачат над **четиридесет** рози..

Четиридесет камъка поглъщат **четиридесет** паднали сълзи.

Четиридесет възможности млъкват във вечността...

Четиридесет опита срещат пръстта...

Четиридесет опита за свикване с реалността.

**-,, Остава само да се видим - каза ми татко", аз го видях, а
той мене - не...**

Блъскат се в стените спомените,

удрят се стрелките на болката..

пристъпва на пръсти...едва, едва....новата мъгла!

Редуват се снимките, рентгените..сълзите...

Замлъкват мислите....ТИШИНА!

Като пръстта е крехък човека.

Като ковчега затворен веч света.

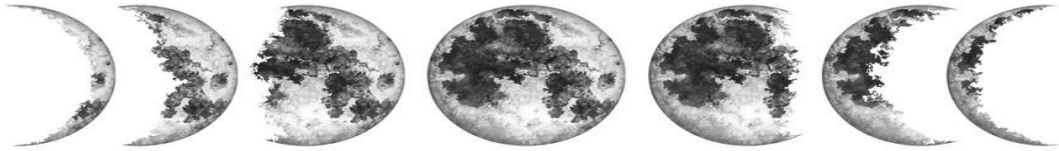
Идват..отиват си...дни и надежди...

Тук зимата царува зла, постелила си пелерина, прибрала тялото на покойника – на моя
баща!

Оплита чорапа бримки на болката....

Къса се ей там...на вчерашната пета...

Не могат да я запълнят.....онази празнота....

Дните редуват нощите...

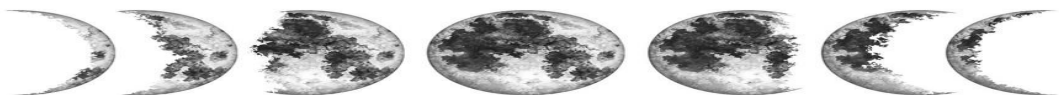
нощите сменят дните...

упойката само забавя скоростта на вълната..

Вълната бушува, напирва, излиза извън собствения ти контрол.

Срещата на теб с бушуващата вълна е жестока...

Ти не си същия и тя не е такава за каквато се е представяла...

Бактерията изсмуква живителната сила..

Тя е вик в тихото ти тяло...

Всички артерии тропоят,

скърцат ставите, а тя бушува и се вихри...

Иска да надделее, иска да бъде победител..

Всички стражи в тялото ти я атакуват...

Бият се с нея, нанасят и съкрушителни удари...

ала тя бавно и последователно изсмуква соковете на тялото...

Всеки има записан в себе си едно дихание, една мелодия, една тоналност...

само тя те преследва в сетния ти час....

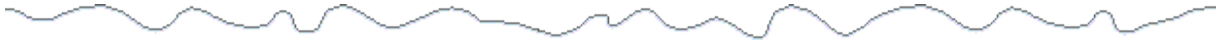
Удрям главата си в чаршафа,

измивам лицето...

Всичко ще се измие...само болката от липсата ще остане....

Гонят се на циферблата ваксини, работни листове, болнични...

Всичко чака...всичко се движи....сърцето Спира!

Хващам се за здравата ти ръка

кръг небивал с татко въртя...

Въртят се дни и светове...

въртят се мисли и викове....

Пак те хващам здраво за ръка - с теб пресичам улица..

с боси крака и не на шега:

- Няма страшно, ще намерим пътя..вярвай в това...

Тръгвам да диря пътя... криволичи и води ме към края на града. Спирам. Мълчание...

Сивота.. Пак държа татко за ръка ...

отвъд времето..

във вечността!

Спря акумулатора на татковата кола..

не иска да приеме реалността..

Чужда собственост ли да стане сега?

Старите гуми изскърцаха от тишина...

Гаечният ключ се бори с размяната...

Затихнаха вещите...затихна деня....

Чакам щом се прибирам сред бурния ден

на прага да ме срещне татко и без да говори дори...

така да ме утеши....

Чака го дъщеря ми през прозорчето на нощта, ала не слиза неговата ярка звезда....

- **Виждам звезда**, сигурно е дядо Марин – рече ми тя.

- Да, мила, дядо пътува по пътя на светлина...

Родих се от роса...

капчици надежда донесох на света!

Избрах татко за упора, за подкрепа и рамо на деня..,

той даде ми силата, вярата и подкрепата!

Мълчанието на татко бе негова сила!

А тихият му вик - голяма победа!

Винаги смирен и така уверен, че има сила...

Притежаваше силата на орлите и мощта на скалите!

Небето е плътно...

Далече, далече свети нещо ярко...напира нещо силно...

Татко отлита.... В същата болница, в която преди година си отиде майка му.

Паралели реди с нас света – рови в най- слабите ни местенца, за да изкорени най-силните ни полюси!

Траурната четка рисува върху лицата ни скръб!

Кисела кора на грейпфрут изстискава и последната надежда....

Малкият мозък бе атакуван....

След емболизацията последва атаката на новата гостенка „Клипсиела”...

Облечена в невидими дрехи тайно се промъкна и намери местенце в тялото на татко...

Никой учен към момента не е намерил сила да я пребори...

Бори се света срещу Covid 19, а в татко зрее и се развива с ударна сила бактерия..

Ще смени мислите му, ще смени настроенията му....докато надвие тялото му...

Пуска се черна кърпа...

Последно Сбогом, татко!

Тракат копитата на линейките.

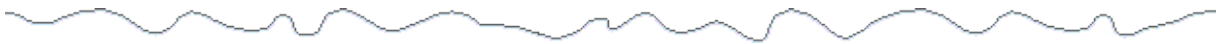
Удрят се слушалките в гърдите на татко...

Пискат клаксони...

Крещят минувачи....проправят си пътища хапчетата...

Едва прехълцват сълзите....

Десният крайник леко се надига...

Последното „Чао“ беше преди път...

преди болницата...

последният дълъг криволичещ път....

- Късмет и горе главата – рекох му аз...

Сълзите напират и тръгват като река....татко целуна моята дъщеря...по ръчичката
и челцето както винаги и така.... Целуна и мен! Отнесе го вятъра по пътя...

Мъгла! Каква, мъгла!

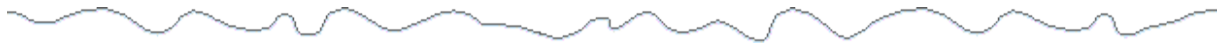
Пълнят се албумите със сълзи,

тракат токчетата по коридорите чакащи да зърнат сянка една...

Сянката на моя баща...

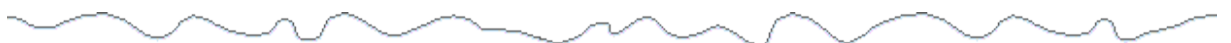
Няма го , уви!

Гледа ме от таблото....призори!

Недоизказаното е затишие в гърлените планини...

Остана да мълчи....завинаги!

Татко ми се явява като присъствие

все едно ме понася на ръце и летим над света

както някога, както когато аз бях дете...
Лентата превърта..идваш в съня на мама – за първи път след толкова дни
часове след това вече си дядо за втори път!

По неписани невидими нишки усещах през теб

палитрата от кристални бури

и тихи победи....

Все си мисля, че си пак в детската ми стая...и подклаждаш печката!

И ми пращам огън от високо!

В жилите му пулсираше народния ритъм...

в тялото му танцуваше новото, непознатото, което искаше да го събори.

Татко танцува в друг свят...

„Няма страшно, ще засеем – рече на баба в съня ...И от небето като искра идваш

да ни пратиш светлина...

Замълчаха тракторите..

Прибра навеса болката...

Зачули чергата ремаркета...

Какви ти реколти, какви зърна....?

Тихо мирува пресата..и помпата..**Няма го, Стопанинът!**

С лапи раздаваше на всички деца....

с лапи широки посрещаше и радост и тъга...

Помня как плака за мен..видях сълза, когато за първи път изпрати ме от дома...

И втори път - тъга щом заминах за чужбината...

Аз зная, мислил си ме ти... Татко ,топло ли ти е там долу в зимните дни?

Търси моята дъщеря дюшека на който ти не веднъж спа...

Колко нощи на голата Земя...за да има...за твоите деца?

Скрит е на тавана дюшека сега...няма кой да легне така...!

Говорим си от електрическото табло..

ти стоиш на него залепен и навярно си много смутен,
че такава дистанция с нас света направи, че бариера от пръст между нас
застави...

Гледам те - усмихнат, млад...

защо болестта отне този благодат?

Некрологът мълчи...ни тътен, ни екот дори?

Положиха те в черната Земя...

Дали посрещна Дядо Боже моя баща?

Думите са малко и думите не стигат....

Господи, каква Тишина!

Липсва ми онова: Как си Яче...?

Липсва ми да запалиш колата в два през нощта

дори да се ядосваш, че си объркал посоката в голямата лудница...

дори просто една забележка

дори да си мълчим оплитайки моята коса, както правеше когато бяхме деца...

(Когато бяхме малки с Креми, татко обичаше да върти косите ни

и все едно им придаваше такава магична сила, че те ставаха наша защита...наша

свръхспособност)

Ще ни хванат дните, ще дойдат празниците,

ще се залутаме в сметки и грижи....

и само ще се целунем от студената плоча...

Ще се спусне от небето дъжда...

Ще вали дълго...все така....

Първите симптоми на татко се появиха през февруари 2021г. В края на февруари той получи първия световъртеж.. Последваха още атаки, които доведоха до по-чести почивки, до обща отпадналост и малки дефицити в движението... Лекуваха кръвното му налягане, опита се да промени начина си на хранене. През май 2021г.татко отиде на ядрено –магнитен резонанс.

Първата операция се състоя на 25.05.2021г. продължи няколко часа. След нея татко се събуди бързо в реанимация. Лекарите казаха, че не са предприели никакво действие, защото когато са отворили главата се оказало нещо различно от видяното на ядрено-магнитния резонанс. Залепиха главата. Татко се прибра в началото на юни.

Празнувахме рождения му ден.. Последният!

Втората операция бе през юли. Продължи повече от осем часа...Беше много сложна. Предварително знаехме рисковете - лошото разположение на хемангиобластома, операция с два екипа- съдов (с емболизация на крайниците) и неврохирургия (отстраняване на образуванието)...Операцията бе успешна без дефицити. Дни по-късно стана ясно, че образуванието е отстранено, но поради дългата операция татко вероятно се е заразил с бактерия...Преместиха го в друга болница...Беше нетърпелив да се прибере у дома... Прибра се и остана там две седмици...Издъхна на 08.09.2021г.-сърцето му за секунди спря на входа на блока, в който живее, а след връщането му „обратно” бе откаран в болница. Там бе до последния удар на сърцето!

През всичкия този кошмарен период съм се молила и вярвала.

Сега вярвам, че е на по-добро място!

С цялата ми обич и признателност на татко!
Обадете се на бащите си... просто, за да ги чуете...

Докато са тук....при вас!

Марин Стоянов Маринов
(05.06.1965г. - 08.09.2021г.)

